

hatást elengedettnek lenni a
szavak zsongására a költészet nem
kér és nem követel egy
vers azonban lakot vehet otthont
találhat a szívben úgy hogy
nem mered újára engedni többé a
költészetet nem lehet megvenni
mert értéke felbecsülhetetlen
még ha úgy tűnik értéktelen
akkor is akkor sem
tudhatod nem menti-e majd meg
egy verssor vagy egy versből odavillanó
szó egyszer majd váratlanul az
életed

Novák Éva

KÖSZÖNET

Douglas Dunn versét olvasom az első világháborúról.
Sírok. Már csupán szüleim nemzedéke szerint
nem vagyok öreg, pedig hát nincs
öreg, öregebb, legöregebb,
egy bizonyos koron túl (nem merülök kínos részletekbe),
nincs más, csak brutálisan öreg,
aki nem kortársa másnak, mint a valaha élt összes öregnek.
És tudom azt is, hogy az öregek szeme kiszárad,
az egykor elsírt könnyek felhőkké tömörödtek,
valahol, valamikor eleredtek,
az óceánok így tágulnak egyre.
És tudom azt is, hogy az öregek szíve megkeményedik,
felismerhetetlen tárgyként zörög
csikorogva görbülő bordák ketrecében.
Csoda történhetett tehát.
Köszönöm neked huszadik század emlékeidet,
mert újra és újra felkavarnak és elfelejthetem öregségemet.
Köszönöm, Douglas Dunn.

EL

Ez a város néha már temetőnek látszik,
hirtelen lett tele háznyi sírkövekkel,
világ körüli útról visszatekergő,
megfáradtan is riasztó szellemekkel, és nekem
ilyenkor támad beszélgetni kedvem
élőkről, holtakról, életről, halálról,
akárkivel, akárhogyan, csak máshol.

Julian Barnes

HÁZASSÁGVONALAK

Vallasek Júlia fordítása

A Twin Otter kisgép csak félig volt tele, amikor Glasgow-ban felszállt: néhány hazatérő szigetlakó, pár korai turista, túrabakancsban, hátizsákkal. Jó egy órán keresztül a felhők felett repültek. Aztán ereszkedni kezdtek, és alattuk feltűntek a sziget partvonalának kirakós darabjai. Mindig szerette ezt a pillanatot. A hegyfokot, a Traigh Eaist, a hosszú, atlanti partot, a nagy, fehér nyaralót, amely rituálisan megrázkódott, majd a Traigh Mhór fényes, lapos síkjának közeledését. A nyári hónapok alatt az ember általában számíthatott arra, hogy valami okoskodó, szárazföldi hang, talán, hogy barátnőjének imponáljon, túlkiabálja a propellerek zúgását: „A világ egyetlen tengerparti kereskedelmi leszállópályája!” Az évek során azonban elnézővé vált. Ez is része lett az ideutazás rítusainak.

Nagy zökkenéssel landoltak a kagylókkal borított parton, vízszög fröccsent a szárnyak között, miközben sekély pocsolókon gurultak át. A gép ezután bekanyarodott a terminálként szolgáló kis épület felé, és nemsokára a roskatag fémlépcsőkön lépkedtek lefele a partra. Utánfutós traktor várakozott, hogy pár méterrel odébb vigye csomagjaikat a nedves cementdarabhoz, amely reptéri futószalagként szolgált. Csomagjaikat, csomagjaikat: tudta, hogy meg kell szoknia az egyes szám használatát. Ezentúl ez lesz élete nyelvtana.

Calum várt rá, átnézett a válla felett, a többi utast fürkészte. Ugyanaz a vékonydon-gájú, szürke figura, zöld viharkabátban, aki minden évben fogadta őket. Calum lévén, nem kérdezett semmit, várt. Valami bensőséges távolságtartással ismerték egymást már vagy húsz éve. Most ez a megszokás, ez az ismétlődés és minden, ami benne volt, megszakadt.

Miközben a furgon az egysávos úton döcögött, és udvariasan kivárta az átkelő gyalogosokat, elmondta Calumnak a történetet, amelyet már kifulladásig ismételtgetett. A hirtelen fáradtságot, a zavarossá váló írást, vérvizsgálatokat, ekográfvizsgálatot, kór-